

Særstilling stammer lige fra 1680, er der heller ingen, der kan forbavses over, da deres historiske Stilling hviler paa et betydeligt længere Aaremaal end det mosaiske Trossamfunds. Det er i Virkeligheden Uret, at et saadant enkelt Samfund skal have Lov til at blive staaende som det, der fører egne Protokoller og ogsaa har Ret til at udstede egne Attester med borgerlig Gyldighed.

Jeg skal her gøre opmærksom paa en Ting, som ingen af de foregaaende ærede Talere har berørt, og som, selv om den kan synes lille, alligevel er en Uret. Medens det tidligere har været tilladt de anerkendte Trossamfund, det mosaiske Trossamfund og disse 3 tidt nævnte anerkendte Trossamfund, at udstede deres Attester med borgerlig Gyldighed og tage deres Betaling herfor, tvinges nu disse Samfunds Medlemmer til ikke alene at meddele de forskellige Tilmeldelser til Kirkebogen, men tillige til at betale for Attester til Folkekirken Præster. Bortset fra alle religiøse Standpunkter er det en underlig Maade at behandle Statsborgere paa, at tvinge dem til at betale til den danske Statskirke, hvoraf de ikke ere Medlemmer. Denne Attestbetaling er nemlig en Del af den danske Statskirkes Præsters Løn. Det ville vi fra vor Side aldeles ikke kunne gaa med til. Det siges nok: Man skal ikke rette for store Angreb paa denne Ordning, for det er egentlig ikke Kirkebøger, her er Tale om, det er en Slags Civilstandsregistre, der ville blive førte. Maa jeg ikke om dette Ord „Civilstandsregistre“ sige — der er nævnt mange Navne —, at ogsaa jeg kunde ønske at nævne et Navn. Kunde man ikke kalde dem Familieregistre? (*Afbrydelse*: Slægtsregistre, Slægtsbøger!) Ja, Familie- eller Slægtsregistre. Det kan være godt nok, at det er saadanne civile Register, men de hedde Kirkebøger, og naar Præsterne skulle føre dem, ville de blive ved at hedde saadan, og Folk, som staa udenfor Folkekirken, ville vedblive at forstaa og føle det saaledes. Det er anført af Katolikkerne, og de have sikkert Ret i det, at de ere tvungne til at gøre Anmeldelser om de betydningsfulde Begivenheder i deres Liv til et andet Kirkesamfunds Bøger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Polakindførselen, som er bleven omtalt af de foregaaende Talere, skal jeg sige, at man neppe skal tage den omtalte Trusel alvorligt, men der er en anden Vanskelighed, den nemlig, at disse indvandrede Polakker altsaa nu skulle anmelde disse Be-

givenheder til Kirkebogen, og der foregaar blandt Polakker mange Begivenheder af den Art. Jeg sidder selv i en meget stærk Polakegn og kan anføre, at i sidste Aar var, tror jeg, hveranden Fødsel i min Kirkebog en polsk Fødsel. Det kan ikke nægtes, at vi danske Præster staa hjælpeløse, naar en Polak anmelder en saadan Fødsel. En nøjagtig Indførelse er umulig. Disse Polakker sige, hvad de hedde, og vi bede dem saa om at stave Navnet for os, og saa skrive de nogle Bogstaver, som vi nok kunne læse, men saa sætte de nogle Krøller til, og naar man gaar Krøllerne efter, kan man aldeles ikke forstaa, at de Krøller og Bogstaver kunne give de Lyde, som de udtale. Det er saaledes umuligt at gøre en virkelig ordentlig Kirkebogstiftørsel efter Polakkernes Angivelser. De komme nok med deres Attester, men disse Attester ere ikke altid Daabs- eller Vielsesattester, det er tidt, de kun komme med deres Bog, og selv om de komme med Attester, er det vanskeligt for danske Præster at læse de galiziske og polske Navne, der findes deri. Hidtil har det været Praksis, at vi nøjedes med at tage mod Anmeldelsen og ikke fjøede den ind i vore Bøger, før vi fra den katolske Præst, som forstaaer den, ved Barnedaaben fik Meddelelse om, hvad de vedkommende hed ved en fuldstændig Udskrift af den katolske Kirkebog. Ganske vist er der i Lovforslaget givet Anvisning paa, at Ministeriet skal tage det under Overvejelse, hvorledes denne Sag kan blive ordnet, men rimeligvis vil Ministeriet — jeg kan ikke se rettere — blive nødt til atter at gaa til de katolske Præster, der i Virkeligheden ere de eneste, der kunne gøre det rette her.

Jeg mener altsaa, at der er saadanne Misligheder ved dette Lovforslag, at vi, i hvert Fald i den Form, hvori det foreligger, ikke kunne gaa med dertil. Hvorfor har man da fremsat dette Lovforslag og ikke foreslaaet Indførelsen af Civilstandsregistre? Den eneste Grund, der er anført dertil, er, at det vilde blive for bekosteligt. Jeg har Lyst til at se en Smule nærmere paa dette Hensyn til Bekostningen, end nogen af de andre Talere har gjort.

I det høje Landsting blev det af Ordføreren, det ærede Medlem fra Færøerne, nævnt, at det allermindst vilde komme til at koste 200,000 Kr. Saa vidt jeg ved, mener den højtærede Kultusminister, at dette Tal rimeligvis er for lavt, at man, naar man skulde paalægge f. Eks. Kom-